

rszerűleg
Dezső és
et (sAz
Barthé-
negküldi.

zámában
küldtek:
Buzáth
Breuer
Elza (19).

eg száz
ind gon-
is inté-
g. arra
sorában
nem egy
ott ahol
tározni.
a utasi-
iszta és
a figye-
üzenet
Külön-
névszo-
Nem is
valami
rán ott
d csak
kedves
rnóczy
am. —

s rögtön
az idő
ondta a
hosszu
iléssel.
dltsein
is meg-
Blum
a. Nem
idegen
akarja,
s adjon
ügyben
választ
engem
am nem
rmekre
nézve.
ám —
mert
emény-
meg-
viszon-

RIGÓ-FÜRDŐ. (Lásd a 387. lapon.)

XLIV. kötet, 24. szám. Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1893. június 11-én

A „Kis Lap” híveihez.

FOLYÓ hó végén jut befejezéséhez a „Kis Lap” *negyvennegyedik* kötete, s ezennel megnyitjuk az előfizetést a 23-dik évfolyam második felére, a »Kis Lap«-nak immár **negyvenötödik** kötetére.

A hosszú pályán, melyet a „Kis Lap” már eddig is oly kiváló sikerrel futott meg, a most végződő félév a legemlékezetesebb időszakok közé sorakozik. Az **ujítások, bővítések**, melyekkel a „Kis Lap” ez év elején gyarapodott, várakozást meghaladó módon arattak elismerést és tetszést kis olvasóink nagy seregénél épp úgy, mint a szüléknél és az ifjusági irodalom barátainál. Kétszeres örömmel és bizalommal fog tehát Forgó bácsi a megkezdett uton tovább haladni a harmadfél évtized óta oly helyesnek bizonyult uton, folyvást szem előtt tartva azt a célt, hogy a „Kis Lap”-ot egyre tartalmasabbá, értékesebbé tegye. És ebben a kiadó-társaság, áldozatot nem kimélve, oda adó buzgalommal támogatja.

A jövő hóval kezdődő 45-dik kötet, úgy hisszük, tanuskodni fog e törekvések további sikereiről. Gondosan, gazdagon van elkészítve az új kötetnek mind szellemi tartalma, mind rajzok, mellékletek tekintetében művészi kiállítás. A „Kis Lap”, olcsó ára mellett, bátran dicsekedhetik vele, hogy **a leg tartalmasabb, leggazdagabban illusztrált és legterjedelmesebb** ifjusági lap.

Részletesen nem sorolhatjuk föl mindazt, ami a jövő kötetben való közlését várja. Csak röviden jelezzük, hogy mindjárt az első számban egy kis **szindarab** fog megjelenni, „**Bátraké a szerenese**” czimmal, mely, úgy mint az eddigiek, arra is alkalmas lesz, hogy ügyes gyermekek elő adhassák. Nyomban követni fogja, ami után kis olvasóim közül oly sokan kérdezősködtek: „**Rosszesont Ferke újabb rugaszkodásai**”, ismét képekkel, épp oly mulatságos, mint tanulságos olvasmányul. Ez után következik egy **hosszabb elbeszélés**, szintén rajzokkal, és ha a nem rég befejezett »*Dorinka menedéke*« című elbeszélés már oly nagy mértékben megnyerte kis olvasóim tetszését, ez az újabb elbeszélés, melynek „**Mikor én kis nagybácsi voltam**” lesz a címe, aligha nem még fokozottabb érdeklődést fog kelteni. A kisebb elbeszélések sorában lesznek a „**Találkozás a vörösbőrüvel**”, a mesék közt a „**Lakodalom Tündérhonban**” — „**A galamb-király**” — „**Kukorikú művészi körútja**” és még sok más. Ezek mellett minden szám közöl ismeretterjesztő **cikkek**et, **költeményeket** rajzokkal és különféle kisebb közleményeket.

Az oly nagy tetszéssel fogadott **színes műmellékletek** sorozatát az új kötetben is folytatjuk. Minden második számhoz mellékelve levén a

művészileg kiállított, külön lapra nyomtatott színes kép, az előfizető idő multával egész diszes képalbumot állíthat belőlük össze.

Folytatjuk a „**Bűvészet**“ czimmal megkezdett érdekes sorozatot is, melyből a kis olvasók számos érdekes és nemcsak mulattató, hanem egyuttal tudományos értékű mutatványt tanulnak meg. Ezekhez csatlakozni fognak egyéb fajta **játékok, árny-képek**, s mind ez rajzokkal, melyek a szöveget még könnyebben megérthetővé teszik.

Minden számban közlünk ezentul is **rejtvényeket és feladványokat**, még pedig a megfejtők közt kisorsolandó **jutalmakkal**. S hogy ne csak a szerencse döntsön mindig, olyan feladványokat is közlünk koronként, melyeknél a legszorgalmasabb, legérdemesebb dolgozat beküldője kapja meg, gondos és lelkiismeretes bírálat alapján, a jutalmat. E rendes kis pályázatokhoz csatlakozni fog a jövő kötet folyamán egy **nagyobb pályázat**, értékes jutalmakkal.

Folyvást nyitva áll a „**Jó sziv**“ rovata, melynek útján a „*Kis Lap*“ olvasói közül a módosabb szülék gyermekei már annyi könnyet száritottak föl, annyi szenvedést enyhítettek nemes adományaikkal. Ez a tiszta forrás bizonytal csörgedezni fog ezentul is, bár az adakozásnak teljesen önkéntesnek köll lennie és Forgó bácsi elvből nem intéz soha ily nemü felhívást kis hivelhez. De élénken fogja ezen tul is folytatni velök a levelezést **Forgó bácsi postája** útján, melyben minden kis olvasó megkapja a választ, felvilágosítást kérdéseire.

Az új kötetnél régi kis hivel s az ujon belépöket egyforma szeretettel fogja üdvözölni

Forgó bácsi.

Kérjük a „*Kis Lap*“ t. előfizetőit megrendeléseik mielöbbi szives beküldésére, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „*Kis Lap*“ előfizetési ára :

Negyedévre	1 frt
Fél évre	2 frt
Egész évre	4 frt

Az előfizetési pénzek, melyeknek küldésénél legczélszerűbb a postai utalványok használata, a „*Kis Lap*“ kiadó-hivatalához. (Budapest. IV. Ferencziek-tere 3. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A „**KIS LAP**“ kiadó-hivatala.

A VAK LINKA BÁTYJA.

— Elbeszélés. —

BÁR MENNYIRE erőlködött Kálmán, hogy el ne árulja, mégis észre lehetett azt venni, hogy fáradt és bágyadt. Pedig telhetőleg gyors léptekkel iparkodott haza felé.

— Már esteledik, alig lesz elég időm, hogy még egyszer végig olvassam mind azt, amire a holnap munkához szükségem lesz. Képzelem, Gyula mennyire készül . . . perze, neki könnyebb.

Benyitott egy mellék-utczában álló kicsiny házba s itt egy szerény, de nagyon rendes, tiszta lakásba. Már égett a lámpás és mellette egy szelid, kissé bánatos arcú nő varrogatott, mellette pedig egy 8–10 éves leányka kötögetett. Meglátszott mindenben a szegénység, de az is, hogy jóra való emberek szegénysége ez.

Kálmán, amint belépett, lehetőleg vidám képet mutatott s szeretettel ölelte meg édes anyját és hugocskáját, a kis Linkát. Ez feléje fordult ugyan, de igazában nem nézett rá — vak volt! Annál jobban látott a gondos anya.

— Fáradt vagy, ugy-e, kedves fiam? mondá nyájasan. Pihenj le ide mellénk.

— Köszönöm, anyácskám, de ma még nem pihenhetek. Holnap van a nagy nap, nem szabad semmit elmulasztanom, hogy győzhessek.

— Oh, bizonyosan győzni fogsz! szolt közbe Linka. Hiszen annyit dolgoztál!

Azt nem is tagadhatta volna el senki, hogy Kálmán keményen és megfeszített erővel dolgozott. Nem csak a maga lezkeivel volt dolga. Mikor az iskolából kijött,

nem erre köllött először gondolnia, hanem más gyöngé tanulók lezkeire. Mert nagyon jól tudta, hogy szegény édes anyja csak nagy nehezen tudja megszerezni, amire szegényes háztartásukban szükségök volt. Kálmánnak tehát már szintén iparkodnia kellett, hogy egy kis pénzt keressen anyja segítségére. Ebben eléggé szerezés is volt, mióta már a felső osztályokba járt, több családnál tanította a gyöngé vagy hanyag tanulókat, s csak mikor ezekkel végzett, akkor mehetett haza, hogy a maga dolga után lásson. Elkészült azért ezzel is, és nem lett volna egy csöpp aggodalma sem, ha most még egy külön nagy feladat nem áll előtte. Pedig ezzel is győzelmesen akart megbirkózni és bizott is magában, hogy győzni fog.

Jó ideig az egész osztály készült a »nagy versenyre«. Több héttel ezelőtt történt, hogy egy híres, jeles tudós időzött a vidéki városban, hol Kálmánék laktak. A tudós ellátogatott az iskolába is, és Kálmán osztályában egyebek közt elmondá, hogy egykor ő is itt járt iskolába, hálásan és kellemesen emlékszik arra az időre s szeretné most háláját valamiképp leróni. Az igazgató ur szives engedelmével tehát pályadíjat tűz ki, még pedig tíz darab aranyat, ez osztály ama tanulója részére, aki az iskolai év végén legjelesebb lesz a mennyiség-tanban. A versenyzők három feladványt lesznek kötelesek megoldani, a tételeket majd ő maga küldi el, s a versenyzők össze gyűlvén, az igazgató felügyelete alatt bizonyos megszabott időn tartoznak a dolgozatokkal elkészülni.

Nagyban készült eleinte az egész osztály a versenyre; de lassanként bizony lehült a nagy buzgalom, s mikor kenyér-

törésre került a dolog, már csak kevesen emlegették, hogy pályázni fognak a fényes aranyakra. Még ezek is többnyire csak ugy becsületből készültek sikra szállani, mert hát előbb nagyon fogadkoztak; ugy is tudták, hogy nem igen van kilátásuk győzelemre, mikor az osztály két legjobb tanulója, Kálmán és Gyula, igen is komolyan készül a versenyre. A verseny tulajdonkép csak kettejük közt lesz, és ezt ők is tudták. Féltek is egymástól.

Csak hogy nagyon nem egyenlő körülmények közt készültek a versenyre. Gyula vagyonos szülék fia volt s gond nélkül egészen csak tanulmányainak élhetett. Meg is tette, mert komoly becsvágya volt. Most pedig atyja így szólt:

— Ha megnyered a jutalmat, kedves fiam, rád bízom, tehetsz az aranyakkal, amit akarsz.

— Igazán, kedves apa? Hát ha... hát ha aranyórát vennék magamnak?

A PÖRÖS CSEMEGE. (Lásd a 378. lapon.)

— Azt is megteheted.

Ez volt Gyulának legfőbb titkos vágya. Mert szülei, bár módosak voltak, ilyen drága portékát mégsem vettek neki.

Kálmán persze a dicsőségen kívül egészen másra gondolt, mikor a győzelemre törekedett. Neki csak az járt az eszében, hogy olyan jelentékeny összeg milyen nagyot segítene az ő jó édes anyján.

A nagy napot megelőző délután Gyula korán bezárkózott a szobájába és előszedte

könyveit, teljes figyelemmel, gonddal újra meg újra elolvassa mindent, amiről gondolta, hogy a holnapi nagy versenyenél hasznát veheti. Aggódni azonban mégis aggódott, mert tudta, hogy Kálmán épp ebben a tárgyban erősebb nálánál.

Pedig Kálmán ezuttal nem volt olyan veszedelmes ellenfél, mint a milyennek Gyula hitte. A tulságos erőfeszítés nagyon kimerítette s mikor esténként otthon a maga dolgai után látott, rendesen igen

bágyadtan végezte, ugyancsak nehezeére esett, hogy ébren maradjon késő éjszakáig, mikor a többiek már mind aludtak.

Ezért biztatta is most anyja, hogy pihenjen.

— Jobb lesz, ha korán lefekszel és reggel ujhodott erővel korán elvégzed még, ami dolgod van.

Kálmán, bár mily türelmetlen volt, maga is úgy vélte, hogy így talán jobb lesz. Anyja pedig, hogy még jobb kedvre hangolja, kiküldte Linkát a másik szobába és így szólt:

— Jó hirt is mondok, kedves fiam. Itt volt a jó öreg orvos és elmondta, hogy e napokban a fővárosban járt és ott ismerőseivel beszélt, aki híres szemorvos. Közölte vele a mi kedves Linkánk baját s a híres szemorvos azt felelte, hogy ő nem tartja lehetetlennek Linka meggyógyítását, el is végzi ingyen a műtétet, csak föl kell vinni oda Linkát néhány hétre.

Kálmán szinte kipirult az örömtől.

— Igazán! Oh milyen boldogok leszünk! Megint látni fog a mi kis kedvesünk.

— Csöndesen, kedves fiam! Linka nem tudja, nem mondtam meg neki. Mert szégyenkének ugyan nehezeére esnék a várokozás, pedig hát ki tudja, mikor kerülhet rá a sor? Meg aztán nem is oly biztos az operáció sikere. Legalább ötven-hatvan forint szükséges, hogy a fővárosba utazhassam vele, és ma még bizony nem tudom, mikor szedek össze ennyi pénzt.

— Elő teremdjük, minden áron! szólt Kálmán izgatottan. Linkának vissza adjuk a szeme világát. Ennek meg köll lenni.

— Vigyázz! inté anyja s az ajtóra mutatott.

(Folytatása következik.)

A PÖRÖS CSEMEGE.

(Képpel a 377. lapon.)

MÉZET vitt a gazda a méhesből és utközben egy piczike kis csöpp méz lecsöpöpent egy fűszálra.

Akármilyen piczike csöppecske volt, mégis észre vette egy szemes szöcske és gyorsan oda röppent, hogy fölszívja az édes csemegét. De meglátta egy másik is és ugyanakkor már szintén ott termett. Csakhogy még egy harmadik is volt ám olyan szemes. Így aztán hárman akartak hozzá látni. De az akarásnál tovább nem juthattak, mert egyik sem engedte a másiknak, hogy hozzá nyulhasson.

— Pusztulj innen! Én láttam meg először, enyim a méz!

— Nem igaz! Én már majd hozzá értem, mikor te jöttél.

— Egyikötöké sem lehet! Én voltam itt első.

Pöröltek, czivakodtak — de megegyezni csak nem tudtak. A nagy zenebonára oda jött még egy negyedik, az öreg szöcske is.

— No, mi a baj? Mit patvarkodtok?

Elmondták neki.

— Ez az egész? Hát ha mind a hárman egyszerre éreztetek, akkor osztozzatok egyformán.

— Az nem lehet! Ugyis nagyon kevés. Egynek is alig kottyán.

Már ebben egyet értettek, hogy egyikök sem enged a másiknak semmit a jó csemegéből. Az öreg szöcske erre így szólt:

— Ha így nem tudtok megegyezni, mondok valamit. Döntsön köztetek a verseny. Menjetek amoda a nagy fához és onnan induljatok egyszerre. Aki először ér ide, az a győztes. Én itt maradok bírónak.

Ebbe bele nyugodtak. Elmentek a jó meszse álló nagy fához, aztán az adott jelre megindultak. Ugyancsak megfeszítették az erejüket és szorítva egymást mihamar oda szökdécseltek a célhoz. Az öreg szöcskebíró ott állt; de amint lihegve néztek szét a versengők, ijedten kiáltottak föl:

— Hol a méz? Hová lett a mi csemegénk?

— Azt biz' én ettem meg, felelt a furfangos öreg szöcske nevetve. Tudjátok, fiacskáim, meggondoltam, hogy jobb hasznokra válik, ha megtanítalak arra, hogy a békés megegyezés többet ér a pörös nyereségnél. Ezért a bölcs oktatásért pedig jutalmat érdemlek s az a mézeeske még nem is volt valami nagy fizetés. De én beérem vele.

És gunyosan nevetve elröpült.

JUTALOM-FELAVDÁNY.

AZ elől s hátul egyformán hangzó egytagú szavak kikeresésére rendezett versengés oly szép eredménnyel járt, hogy egy újabb hasonló pályafutásra szólítalak föl benneteket.

Ez utal ismét *egy tagú* szókat fogtok édes anyanyelvünk gazdag kincstárából kikeresni: de olyanokat, melyek balról jobbra s jobbról balra olvasva *más-más* értelmet adnak. P. o. *rév-vér, sav-vas*.

Hogy bővebb legyen a szüret, megengedem, hogy ember- s helység-neveket is vehettek föl a sorozatba, mint p. o. ezeket *Pál—áp, Pécs—csép*. De *csakis* magyar, vagy teljesen magyarrá vált személy-neveket, s *csakis* magyar-honi helység-neveket, amelyek közé befoglalhatjátok folyók, hegyek s vidékek nevét is, amennyiben ezek a kitűzött célra alkalmasok.

A beküldendő sorozatba természetesen *nem vehetitek föl azokat, amelyeket itt, példakép, már megemlítettem*. De föl nem vehetitek az olyanokat sem, melyeknek betűértéke *nem teljesen* azonos. Hibás volna p. o. *doh—hod*, ha ez utóbbi alatt a *hód*-ot (a vízen építkező emlőst) akarnátok értetni, mert a *hód* nevét hosszú *ó* betűvel írjuk. Épp ily hibás volna ez is: *vő—öv*. Mert az *öv*-et meg rövid *ö*-vel írjuk.

Hajtogatott ige, ragozott szó (legyen az fő-, mellék-, szám- vagy személy-név) szintén *ki van zárva*. Így p. o. *»tön«* megfordítva *»nöt«*. De már a *»tön«* a *»tesz«*-ige hajlítása, a *»nöt«* meg a *»nö«* főnévnek

a ragozása, s e szerint a versengés föltételeinek nem felel meg.*)

Én magam 32 ilyen szót találtam, de ti találhattok többet is.

Könnyebbség okáért ajánlom, hogy a szókat ábécze rendben keressétek s írjátok is le.

Aki az előadott föltételeknek teljesen megfelelő szabatos szók közül a *legtöbbet* küldi be, annak jutalma, ha *fiú* a győztes:

„A fölfedezések és találmányok története“ különös tekintettel a *gőz- és villamosság alkalmazására és a fényképirás kifejtésére*, 57 fametszettel. Irta: *Bardócz*.

Ha pedig leány a győztes, ennek jutalma: a *„Kis Lap“*-nak egy teljes évfolyama díszes kötésben, szabadon válogathatván a következő régiebb kötetek között. 11. 12. 13. 17. 19. 24. 25. 26. 27. 29. 31. 34. 39. 40. 41. 42. (A 42-ig hiányzó számok azt jelentik, hogy ezek már végkép elfogytak.)

Azok között, akik egyenlő számmal küldtek be ilyen szavakat, a szerencsese dönt.

Beküldés határideje *junius 21-ke*

A nyertes nevét a *julius-havi 1-ső számban* közlöm.

Ha úgy esnék sorja, hogy egy fiú s egy leány küldenek be *egyenlő* számmal: ezek közt nem engedek tért a vak szerencsének, hanem a fiú is, a leányka is külön-külön megkapja a maga jutalom-könyvét.

Az ellen sincs kifogásom, ha a nyertes fiú az elsorolt *»Kis Lap«*-kötetek egyikét óhajtja a *Bardócz* könyve helyett, vagy megfordítva: a nyertes leány a *»Kis Lap«*-kötet helyett a *Bardócz* könyvét.

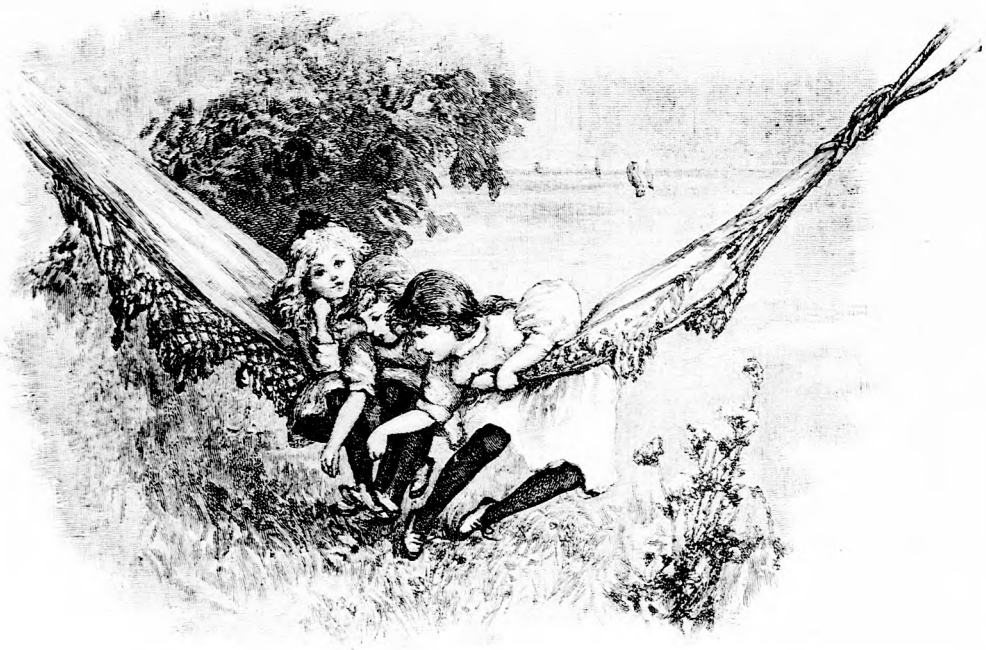
Mire ez a *»jutalom-feladvány«* megjelen, legtöbben elvetettétek már a vizsgálatok terhét és gondját s így bőven jut időtök, testedző játékaitok után, foglalkozni vele.

Budapest, junius 8-án.

Forgó bácsi.

*) Magyarban az igét nem az u. n. infinitívussal jelöljük meg, mint a latin, franczia, olasz stb. nyelvben, hanem a jelen idő egyes számának 3-ik személyével. P. o. nem *tenni, írni, keresni* — hanem *tesz, ír, keres*.

HÁROM KIS LÁNY.

LÁGYAN jobbra-balra szálló —
 Két ág között lenge háló —
 Halom alján
 A tó partján
 Egy szőszike, két barna lány:
 Kicsi Böske, Lenke, Netti,
 Megrengeti.
 Csak a szőszike
 Kicsi Böske
 Ül egyedül —
 Lenke, Netti
 Magát csak úgy által veti,
 A virágot mind fölszedi,
 Bokrétába kötögeti —

S himba-limba,
 Lágyan ring a
 Jobbra szálló, balra szálló
 Lenge háló.
 S egyszerre csak halom alján,
 A tó partján
 Egy szőszike, két barna lány:
 Kicsi Böske, Netti, Lenke,
 Álmatagon elmerengve —
Alszik, mint annak a rendje.
 Elaludtak mind a hárman,
 S a szellő susogja lágyan:
 Tente, tente!

AZ ÁLMOSSÁG MINT ORVOSSÁG.

— Irta *Martine.* —

A kis Liza olyan durcás képpel ült a pamlag sarkában és olyan kegyetlenül tépdeste kis bábu-fésűjével a szegény türelmes, sánta Vicza haját, hogy még a legkeményebb embernek a szive is megesejt volna a bábu sorsán. Közben Liza szörnyű mérges pillantásokat lövelt a dadára, aki játszani hívta.

— Nem! Nem én! Nem megyek játszani! Játsszon csak maga Bélával! Én már nem vagyok kis baba, ha a mama annak tart is még és nem akar elvinni magával a színházba! Én nem akarok már felfordított karos-széken Párisba utazni, mikor jól tudom, hogy az az ostoba szék egy tapodtat sem mozdul el Budapestről; és a mazsola szőlőt meg éppen nem szeretem...

Liza, mikor látta, hogy a dada e merész állításra hitetlenül rázza ősz fejét, mérgesen felugrott a pamlagról, messzire hajította el a szerencsétlen Viczát és nagyot toppantott a lábával.

Éppen jókor, mert az ajtó kinyílt és a mama lépett be estélyi öltözetben, hosszúszerű keztyűvel a kezében. Liza egy percze megdöbönt, azután a mama nyakába ugrott és olyan keservesen kezdett zokogni hogy a négy éves Bélácska is sirásra pityerítette el a száját.

Liza körülbelül kilencz éves piros-pozsgás, szőke fürtű kis leány volt, akit, mert azelőtt sokat betegeskedett, szülei nagyon kényeztettek, és aki, jóllehet régóta olyan egészséges már mint a makk: békétlenkedéssel és sirással a világon mindent kijaigatott magának attól az édes, jó mamától.

— Kedves, aranyos, cukros mamácskám! mondá, az édes anyja nyakába csimpaszkodva, kérlek vigy el magaddal! Meglásd, olyan jó és engedelmes leszek, mint még soha! Csak most az egyszer vigy az operába. Születés-napomra ugy sem kívánok egyebet párisi beszélő bábunál!... És nézd csak, mamácskám: Gizát a mamája anynyiszor viszi az operába! Mindig is meséli, milyen gyönyörű szép ott minden! Kérlek, kedves egyetlen mamám, csak most az egyszer! És könnyáporral borítá a mama arcát és ruháját.

A mama végtelenül türelmes volt, de Liza még egy angyal türelmét is megfogyasztotta volna. Még javában sirt, midőn mama, a Liza karjait lefejtve magáról, szigoruan mondá:

— Most már elég volt a komédiából! Nekem ahhoz semmi közöm, hogy mit csinál a Giza mamája. Ő azt legjobban tudja

De igenis van közöm ahhoz, amit te cselekszel. Egy szó annyi mint száz: nem akarom, hogy színházba menj, tehát itthon is maradsz, és ezzel vége!

Erre Liza még keservesebb sirásra fakadt.

Ekkor a mamája így szólt szeliden:

— No, ne sirj, kis lányom. Ha nem lesz rád panasz, jövő héten elviszlek a gyermek-színházba.

Aztán lehajolt és megcsókolta az ő szerencsétlen kis lányát. A mama épp ki akart menni a szobából, midőn a belépő apába ütközött, ki vidáman mondá:

— Jó, hogy elkészültél már kedvesem, mert ugyancsak késő van már. De nini... miféle komédia ez itten? Mi bajod Lizuskám?

— Oh, rettenetes nagy baj van, felelé helyette mosolygva a mama. Roppant szerencsétlenség esett meg a te szegény Lizuskádon! Képzeld, nem akarom magammal vinni a színházba!

Az apa gyors pillantást váltott a mamával, azután leült a pamlagra, ölébe vette Lizát és jókedvűen így szólt:

— Ha csak az a bajod, azon könnyen segíthetünk. Ugy is páholyunk van, Julesa néni és Guszti bácsi pedig nem jöhetnek, mert vendégük érkezett. Hát jut hely bőséggel neked is. De csak akkor viszlek el, ha igazán érdeklődöl a zene iránt s figyelemmel kíséred majd az előadást. És most siess, öltözködjél szaporán, mert sokáig nem várunk.

— Ha apa megengedi, mondá a mama Lizához fordulva, hogy még ma este jőjj az operába, nekem sincs ellene kifogásom.

Már hogy ne érdekelte volna Lizát az opera? Össze-vissza csókolta apát, mamát. Megkérdezte: szabad-e a himzett fehér

ruhácskáját fölvennie? Mama helybe hagyón intett, s a következő pillanatban Liza kisasszony oly gyorsan perdült ki a szobából, hogy az Orzsébet dada alig birt a nyomában maradni.

Nem telt bele tíz perc, Liza már lesimitott hajjal, bodrosan felöltözve állított be megint, s bizony embernek köllött volna a talpán lennie annak, aki ebben a boldogan mosolygó, illedelmes szép kis lányban a csak negyedóra előtti vad Lizát fölismerhette volna.

— Ugyancsak gyors voltál, Lizuska! De már most előre! Siessünk, ha idejékorán akarunk érkezni, hogy még ott érjük a gyönyörű benyitó zenét.

Liza még sietve bele bujt a téli kabátkájába, megkötötte fejében a melegtartó bolyhos, fehér csuklyát és könnyedén elbucszott a dadától meg Bélától, aki szomorú képpel maradt vissza a gyermek-szobában.

Künn az utcán csikorgó hideg volt. A zárt hintóban is ugyancsak kapkodta a lábauskáit Liza.

Szerencsére gyorsan hajtott a Mihály kocsis és néhány perc multán megérkeztek.

A kis lány eleinte el volt fogódva a csarnok fényétől, pedig már látta; de ezek a gyönyörű oszlop-sorok, fényes falak, sugárzó képek, világító szobrok s tündöklő csillárok mindég elragadó hatással vannak a belépőre. Liza szinte repesett a boldogságtól. Hát még mikor a páholyba léptek és Liza a tündér-szép, ragyogó nézőtért meglátta!

Egy nagy német zene-költőnek a művét adták elő, mely kétségen kívül egyik remeke a zene-irodalomnak, de melyet egy kis leány, aki még csak két hónapja billegeti a zongorát, bizony nem érthet meg. A benyitó zene ugyan nagyon tetszett Lizának, de az

első felvonás vége felé már titkon azt gondolta magában, hogy a »Baba-tündér«, hová a mama mult születés-napjakor vitte, sokkal mulatságosabb volt. A második felvonás közepe táján érezni kezdte, hogy álmos.

Meg is kérte a mamát, engedné meg, hogy hátul, a páholy bársony pamlagára egy kicsit lefeküdhessen, mert nem tudja ugyan mi leli — de szörnyen fáradt. A mama már meg is akarta engedni, midőn apa komolyan így szólt:

— Abból semmi sem lesz Lizuskám. Operába nem aludni járunk, hanem halgatni és figyelni. Magad kívánczoltál ide, már most itt is maradsz és nem ijesztgeted kényeskedéssel a mamádat.

Lizza erre megszontyolódott és egymás után fojtogatta magába ásitási görcseit, miközben keserves nyájassággal motyogta, hogy: »Igenis papácskám!«

Még vagy másfél óra hosszat kellett ott ülnie pislogó szemekkel szülei között a páholyban, míg végre elnyomta a buzgóság, ültő helyében elaludt s úgy kellett őt mamának a pamlagra lefektetni.

Mikor az előadásnak vége volt, apa oda ment a pamlaghoz, felköltötte Lizát és kérdezte: akar-e még maradni? Lizának persze csöpp kedve sem volt erre. Már nagyon kívánczolt az ő puha, meleg ágyacskája után, és ezt könnyek között meg is vallotta apának, ki azután inkább vitte mint vezette le a szőnyeges lépcsőkön az ő kis lányát s emelte a hintóba.

Hogy került az ágyacskájába, másnap reggel nem is tudta már Liza. Öltözködéskor kérdezték a kis Béla meg a dada: szép volt-e? Liza csak úgy felelt, hogy azt mondta; »U-hüm!«

Mikor bementek reggelizni, Liza szegyenkezve állt meg szülei előtt s töredelmesen bevallotta, hogy bizony nagyot hibázott, mikor mamát úgy faggatta: vigye az operába.

Azóta egy esztendő mult el. Lizuskának, úgy látszik, használt a leczke: mert hogy a napokban náluk voltam és mama apával színházba ment, még el sem pityeredett, hanem szorgalmasan irta tovább a számtani leczkéjét.

Az is igaz, hogy a mama épp az este sugta meg nekem, hogy a másnap délutáni »Hófehérke«-előadásra elviszi Lizuskát.

Mikor megértette, hogy az ő mamája milyen kedves mulatságot szánt neki, oda surlódott hozzája mint a czicza s azt mondá:

- Köszönöm aranyos mamám, de...
- Micsoda »de«?
- Vigyük el Bélácskát is.
- Ő is velünk jön.
- Meg... meg...
- Nos?
- Meg az Örzse dadát is!...
- Az is velünk jön.

Liza megölelte mamáját aztán berontott a gyermek-szobába s előbb Bélával, aztán a dadával tánczolta körül az asztalt nagy örömeiben.

— Már annyit tudok, mondá s lihegve dőlt a pamlagra a nagy forgás után, hogy a »Hófehérkében« el nem alszom.

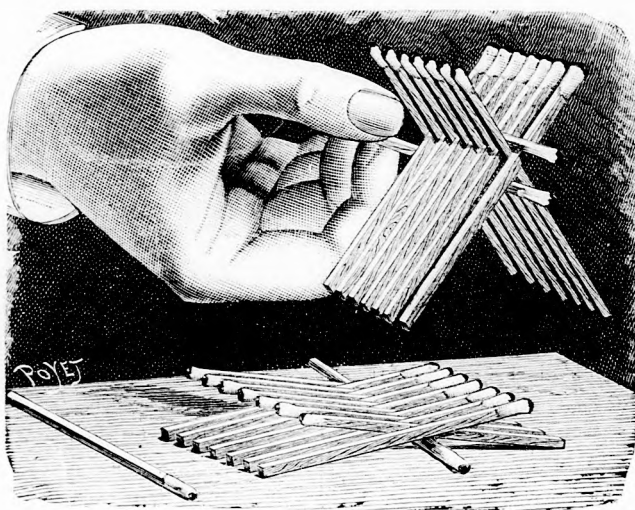
— De én szem ám! mondá a selypes Bélácska.

BÜVÉSZET.

Egy szál gyufán tizenöt.

ÜGYESSÉG nem boszorkányság, tartja a példaszó. Ügyességgel akár minden mesterséges eszköz nélkül is igen egyszerű módon megoldhatunk olyan feladatot, melyet teljességgel lehetetlennek fog mondani az, aki a fogását nem ismeri. Ma ilyen két játékot mutatok be.

EGY SZÁL GYUFÁN TIZENÖT.

nek a feje az egyik oldalon, a másiké a másik oldalon emelkedjék fölfelé. Mikor a tizennégy szál így el van rendezve, a még hátra levő egy szálát a fenn képződött mélyedésbe végig fekteted, éppen föléje az asztalon fekvő alsó gyufaszálnak. Most már ezt az alsó szálát a végén megfogod és lassan fölemeled. A rajta keresztben fekvő gyufaszálak le akarnak siklani, de amint a fekvő helyzetből függélyesbe kezdenek egyenesedni, a fenn végig fektetett szálba üt-

köznek bele, neki feszülnek és nem mozdulhatnak tovább.

Ekkép egy szál gyufán fenn tarthatod a többi tizenötöt.

*

Szalmaszál és pénzdarab.

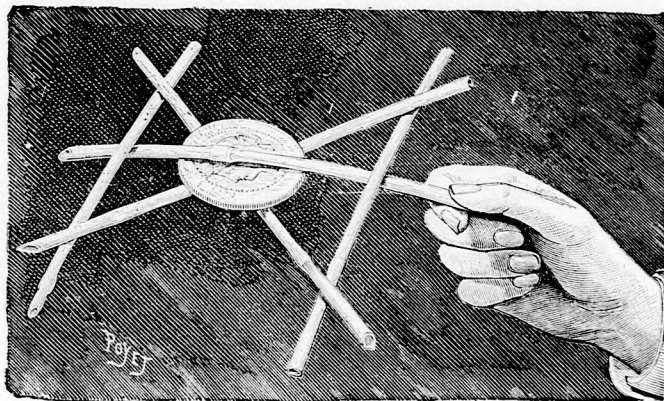
Ügyes fogás a megoldása ennek a második feladványnak is. Egy erősebb szalmaszál és egy pénzdarab kell hozzá.

A szalmaszálból mess le öt egyforma hosszúságú darabkát, körülbelül 6–8 centiméternyieket és a pénzdarábba együtt tedd oda valaki elé, hogy az öt darab szalmaszálat és a pénzdarábot egyszerre emelje föl és tartsa a levegőben két ujjával, de úgy, hogy csak egyetlen egy szalmaszálnak a végét fogja.

Ezen is váltig törheti a fejét, aki nem tudja a nyitját. De rajzunk megmutatja az egyszerű megoldást. Két szalmaszálat párhuzamosan fektetsz az asztalra, két másik szálat pedig ezeken X alakban keresztbe. Középre, ahol a keresztbe fekte-

tett két szál találkozik, elhelyezed a pénzdarábot, aztán az ötödik szalmaszálat az egyik oldalszál alá dugva, a pénzdaráb fölé húzod, onnan pedig tovább s megint a tulsó oldalszál alatt ki. Ez a keresztül húzott szál a pénzdaráb és a többi négy darabka szalmaszálat úgy egymáshoz szorítja, hogy összefüggő szerkezetet alkotnak.

Most már a keresztül fűzött szálat megfoghatod két ujjaddal s az egészet fölemelheted. Az öt szalmaszál és a pénzdaráb nem fog széthullani.

SZALMASZÁL ÉS PÉNZDARAB.

A BUBORÉK MESÉJE.

BUBORÉKOKAT eregetett Sándorka. Ragyogó tarka színekben csillogva lebegtek a szép golyók, magasra fölszállva, míg nem hirtelen szétpattantak.

— Én is fúvok buborékot, szólt sóvárogva a kis Bözsike. Nézd, nekem is van fuvócskám. Ugy-e szabad?

— Jól van no, szabad. Ámbár megérdemelnéd, hogy ne engedjem, mert te sem

eresztetted szabadon a pillangót, mikor tegnap kértelek.

— No bizony! Magam fogtam, hát az enyém volt.

— Igen, de kinoztad, mamácska pedig mondta, hogy kinozni még a legyet sem szabad.

— De hátha nem fáj neki? Nem jajgatott; nem hallottam.

— Jaj te buksi! Jól van no, hát csak fujj te is buborékot.

Sándorka, bár még maga is kicsiny legényke volt, már okosan és derekasan tudott gondolkozni. Hugocskáját pedig szeretete, tehát engedte, hogy Bözsike is eregessen buborékot.

— Ej az enyém mindig csak olyan kicsiny! panaszkolta Bözsike.

— Az ám; de nézd az enyémet!

És Sándorka valóságos remek buborékot fújt magasra, hol a nap sugarai gyönyörű szivárvány színeket varázsoltak rá.

— Jaj de szép! bámulta Bözsike. Mintha tündérke lebegne ott fenn.

— Az nincs is különben. Én látom is, ott ül benn a tündér-királyné a buborékban.

— Ne mondd no! szólt Bözsike, kissé hitetlenül. Én nem látom.

— Természetesen. Csak az látja, akit szeretnek.

— Igen, de ha szét pattan, akkor kiesik.

— Dehogy esik! Hiszen a tündérkének szárnya van. Odább röpül, csak ennyit mond: hipp hopp! — és már otthon van Tündérorszámban. Várják is nagyon, busulnak miatta.

— Ugyan? És miért, te Sándorka?

— Mert nem tudják, hova lett. Tegnap ott pihent egy virág kelyhén, arra röpült egy éhes czinke és be akarta kapni. Hiába könyörgött a tündérke, a falánk madár nem akart kegyelmezni. Mert hát az igaz, a tündérke akkor tarka pillangó alakjában pihent ott s a czinke nem hitte neki, hogy ő a tündér-királyné.

— Jaj szegény tündérke! ijedezett Bözsike. Csak nem ette meg a gonosz czinke?

— Bizony kicsibe mult. És akkor vége volna minden tündérmesének. De szerencsére épp oda vetődött a vadgalamb, mely jobban tudja a dolgot. Mindjárt el is üzte a czikét, aztán üldözte, folyvást üldözte, míg csak be nem kergette Tündérorszámba, hol végre elfogták, lánczra verték és kimondták rá az ítéletet, hogy addig nem bocsátják haza, míg a tündér-királyné meg nem kerül. A tündér-királyné nagyon megijedt, mikor a czinke szét akarta tépni, bujdosott, és most ide rejtőzött ebbe a szép nagy buborékba, aztán majd...

Épp ekkor szét pattant a buborék.

— Jaj! kiáltá Bözsike ijedten. Hátha most mégis kiesett?

— Dehogy esett! Már elröpült, mindjárt otthon lesz.

— És akkor a rab czikét haza bocsátják, ugy-e?

A közel bokorból vig madár-csicsergés hallatszott.

— Már meg is jött, hallod? Épp azt beszéli, hogy mennyire sajnálja a történetet, meg hogy nem is lesz többé kegyetlen, mert bizony örül, hogy ez úttal jó vége lett ennek a veszedelmes történetnek.

Bözsike gyanakodva nézett a furfangos Sándorkára, aki azonban olyan komoíy képet csinált, hogy semmi kétség sem lehetett benne, hogy ez valóságos csupa igaz történet és nem mese. Azért hát nagyot gondolkozott Bözsike s így szolt:

— Hm! Akkor hát én sem leszek többé kegyetlen, nehogy a szegény tündér-királyné újra a buborékba legyen kénytelen menekülni, én meg úgy járjak, mint a czinke. Nem tudhatni, mikor kivel van dolgunk.

— Így már jól van, Bözsikém. Most már mehetünk ozsonnázni.

RIGÓ-FÜRDŐ.

(Képpel a czimlapon.)

TÍÓ-LÍÓ

Cze-cze-cze,

Dalos rigó,

Fekete.

A palotád fonva nádból.

Röppenj ki a palotádból;

Itt a tálban tejecke —

Tió-lió,

Dalos rigó,

Fekete.

Tió-lió,

Te neked

Hoztunk mi jó

Friss tejet.

Jól is tartunk mert szeretünk,

Hisz oly gyöngyén dalolsz nekünk,

Nótáddal szívünk tele —

Tió-lió,

Dalos rigó,

Fekete.

Tió-czecze.

Hóha-hó!

Mit művelsz te

Kis rigó?

Tányér nem fürdő-medencze.

Hogy így locskolsz-pocskolsz benne!

Kis gézengúz te, te, te!...

Tió-lió

Cze-cze-cze —

Ó te bohó

Dalos rigó

Fekete!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIV. köt. 21-dik számában közölt rejtvény megfejtése:

Aki mer, az nyer.

Helyesen fejtették meg: Hollaki Leo, Fischer Lajos, Kiss Erzsébet, Papp Birike, Déri Zsófi és Géza, Edelstein Elek, Sibilla Jenő, Herczinger Ilka, Fluk Györgyike és Karesi, Kasper Gusztáv, Georgevits Guido, Kövesy Rudi, Lánczy Edith, Gyulai László és Lajos, Szily Rózsika, Weisz Irénke Stielly Walter és Lajos, Kármán Miklós, Paulinyi Ernő, Neumann testvérek, Sonnenberg Berta, Benkő Jenőke, Jaulusz Ella, Weiss Aranka és Rudi, Csathó Kálmán, Brill Mariska, Panajott Miczike, Selevér Flora, König Dénes, Pásztor-Bódogh Ibolya, Buzáth Jolán és Lajos, Klein Irénke, Szontagh Klára és Sándor, Ehrlich Juliska, Fülöp Etelka és Kálmán, Szöllősy Aurél, ifj. Kölesy Akos, Bretschneider Paula, Baum Róza és Miklós, Braun I. Tivadar, Bohunka Mariska és Etelka, ifj. Bolyó Károly, Taracózy Ferencz, Scholtz Gusztáv, Tenner Elza, Sturm Margit és Erzsike, Sipőcz Karola és Laczika, Riesz Kornél, Szent-Ivány Karola, Mäder testvérek, Márton Erzsike és István, Bayer Feri, Patterson Margit és Orsolya, Terényi Péter, Vitályos Emma, Fáy Erzsike, Lázár Andor (rendes, tiszta és szép írásod megérdemli, hogy dicsérettel emeljem ki, *F. b.*) Bauer Elza, Kerdl Dezső és Ernő, Szögyény Gábor, Csikvári Ernő, Tomesz Irma, Fürth testvérek (nem jól alkalmaztátok a megfejtett közmondást; aki valamit mer, az kockáztatja, veszélyezteti is valamijét, ami neki becses: életét, vagyonát sat. s abban van a közmondás igazsága, hogy aki valami nagyot akar elérni, annak nem szabad vissza riadnia attól, hogy nagyot veszítsen is, ha vállalkozása nem sikerül. Ez aztán persze ugyan így van kicsiben, kis dolgoknál is. De aki megfejtést küld be, hogy esetleg jutalmat nyerjen, az nem mer, nem kockáztat semmit, nincs vesztesége. Ilyen

módon tehát bátran mérhettek jövőre is, és ha a jó szerencsének úgy akarja, mégis nyerhettek, mert itt nem merész vállalkozástól, hanem csak jó szerencsétől függ a nyereség. *F. b.), Volarich Iduska és Imike, Zsoldos Miklós, Papp Birike* (írást nem illik beporozni. *F. b.), Apffel Árpád, Goldstein Jolán és Ilona, Ember Pista, gróf Matuska Alfréd, Herzl Antal, Magassy Aranka.*

A jutalom-könyv kisírsolása szabályszerűleg megtörténvén, nyertesek lettek *Szontágh Klára és Sándor Nagy-Kikindán*, kiknek a jutalom könyvet (*-A felfedezések és találmányok története Bardócztól*) a kiadóhivatal megküldi.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Josipovich Kálmán. Jaj, kedves öcsikém, azt : hogyan és miképen köll valamely rejtvényt megfejteni, apróra itt le nem írhatom. Kedves szüleid vagy valamely jó néni, bácsi, avagy valamely idősebb pajtásod könnyen nyomra vezethetnek, mert bizony semmi boszorkányság nincs benne. Hiszen láthatod, hogy mennyien fejtették meg. Azt, hogy kitüntetéssel titted le a te vizsgálataidat, örvendő tudomásul veszem. Miniszter nagypapádnak szíves üdvözléteért add át hódoló köszönetemet. — **Polgar Juliska.** Olyan dolgozatot, amelyen a szerkesztői toll át ne menne, csak kiforrott író küldhet. Minden egyéb ilyen munkálatokat bizony jól keresztül szántogatja a gondosabb szerkesztő. Hogy a papirosodon színes kép van, az tán csak nem baj? Az volna baj, ha nem takarosan írtad volna. A kéredezett kötet végett fordulj az Athenaeum »könyvkiadó hivatalához». — **Ifj. Tormay Béla.** Az 1-ső feladványod éppen csak az egyes sorok szavait mutatja föl eredménykép, anélkül, hogy a szélein lefelé, vagy keresztbe olvasva szintén jelentenének valamit. Hiszen így akármely tárgyat, nevet egyes betűre fejteve küldhetsz be rejtvényül. A másikat világosabban magyarázd meg. — **Miklós Tibor.** Már bizony Tiborkám nagyon könnyűeket küldöttél be. Hiszen azokat Miczikének a Miczurka cziczája is rögtön kitalálná. Valami fogasabbal próbálkozzál meg, mert a te számos olvasó társaid már nagyon belegyakorlódtak a keményebb rejtvények kihüvelyezésébe is. — **Ifj. Bolyó Károly.** A ti örömtök-nél, melyet nektek a »Kis Lap» szerez, csak egy van nagyobb, s az az enyém, hogy annyira részolgáltam a ti hálás és kedves soraitokra. Bébikét ölelem. — **Müller testv.** A sajtóhiba elől nincs menekvés. *Tét* akart az lenni. Sokad-magatokkal vetétek észre. — **Vitályos Emma.** Az újabb küldeményben is nagyon gyönyörködöm. Szinte azt lehet rád mondani: élő virágokat festesz, oly ügyesen tudod őket csoportosítani. Köszönöm! — **Bohunka Mariska és Etelka.** Bizony arról én nem tehetek, hogy ilyen szavakat mint *ded, lél* stb. nem ismertek. A *ded* annyi mint nagyon kicsiny gyermek (kisdéd), a *lél* meg a bornak a szeszé.

Lám a *szesz* maga is olyan szó, mely elől hátul egyet jelent. A thuya-lombocskát nagyon kedvesen vettem. — **Maller Margit.** Már így szent a béke. Annak pedig külön örvendek, hogy hosszas betegségedből szerencsésen kigyógyultál. Most csak annál sürűbben találkozunk! — **Papp Béla.** Már csak bízom a kedvező sorsban, hogy egyszer engem is elvezet abba a ti híres várostokba, és hogy vendége leszek annak a szép nagy háznak, amely most épül a számotokra. Addigra, úgy reménylem, már nem lesz előtted nehéz rejtvény. — **Latinovits Endre, Klugmann Vilmos, Baumgarten Ferdinánd, Török Rnold, Bónis Honka, Geiger Mátyás, Mokry Endre.** Tisztán érthetőleg és ismételtelen megüzentem már néktek, hogy ami az előzetést, elmaradt számok küldését illeti, nekem : a szerkesztőnek irjatok, hanem a kiadóhivatalba. Magatokra vessetek, ha így csak megkésve kapjátok meg a »Kis Lap»-ot. — **Csikvári Ernő.** Megjegyzéssel nem állsz egyedül. Az e rovatban foglalt egyik üzenet fölvilágosít. — **Stein Andor.** Egy kis átdolgozás után besoroztam. — **„Hüvös árnyban rózsabimbó.”** Úgy látszik, két tollszárnak az elragása nem elég. Tán megteszi a kilencz. Mindenik muzsára jusson egy. — **Selevér Flora.** Csak kedves elégtételre szolgálhat, hogy kis lány korában a te mamád is az én olvasóm volt; de annyi év után s annyi ezer meg ezer név között nem tarthattam emlékezetemben, mert éppen K. Ida is volt egy sereggel. De jól esik tudnom, hogy ha nem olvasóm is már, de az ő kis lánya révén maig is hívem. — **Bogyó Rudolf.** Nem féltetek attól, hogy ott abban a nagy német városban elnémetesedjél. Vannak nekem Franciaországban sőt Amerikában is kis olvasóim, akik nekem onnan takaros magyar leveleket írnak, mivelhogy az édes anyjuk magyar s magyar szellemben s érzésben is neveli gyermekeit. Neked is magyar asszony az édes anyád s így téged sem féltetek az elnémetesedéstől. — **Hajós Anna.** Az egyiket besoroztam. — **Weiss Aranka és Rudi.** Bár mikor szívesen. — **Baghy Irmuska.** A nagyobbikat megrajzoltatom. — **„Hangolás.”** Tán megrajzoltatom ezt is. — **Szemök Katicza és Maricza.** Bizony vonzóan irjátok le a ti nyájas, virágos kis falutokat, melyhez engem is boldog gyermekkori emlékek fűznek. Ebből az időből jut eszembe, hogy ősz felé az agaczia szokott másodsor is virágozni. Reménylem, hogy e másod-virágzás idején tán jut időm és alkalmam a ti kedves meghívástoknak eleget tenni. — **Mayer Béla, Apffel Árpád, Schöpkes Mariska és Gyula, Scheuer Robert.** Helyes megjegyzésekre a választ megadja az e rovatban foglalt egyik üzenet. — *Több kéziratról a jövő számban.*

»JÓ SZIV.«

A szünidei gyermek-telep részére: Herman Stefánia 1 frt, Stauber Erzsike és Margit 2 frt.